

nær, og hvor man i Virkeligheden ikke gaar videre med selve Pligten til at give Oplysninger end dertil, hvor man allerede befinder sig i Praksis, idet saa vidt mig bekendt Forligsinstitutionen aldrig har savnet de Oplysninger fra de forskellige Organisationer, som den har krævet, her synes det mig, at man i Erkendelse af Betydningen af, at der virkelig gives Forligsinstitutionen et Materiale, som kan danne et sikkert Grundlag for Bedømmelsen, maatte kunne slutte sig til Forslaget i den Form, hvori det foreligger, og man maa kunne det saa meget mere, som det forekommer mig, at man, saaledes som jeg for øvrigt ogsaa kort udtalte i Forbindelse med den ændrede Form af § 4, 1ste Stykke, maa erkende, at Statsmagten ikke bør medvirke til Tilvejebringelse af Tilstande, som er uden Forbindelse med og uden rimeligt Hensyn til de Forhold, hvorunder Erhvervene virker. Derfor bør det Oplysningsmateriale, som Forligsinstitutionen kommer i Besiddelse af, kunne anvendes saaledes, som det er foreslaaet i § 8, 4de Stykke: at Forligsmanden er berettiget til at indstille Mæglingen og til at offentliggøre Grunden dertil, hvis han efter en nøje Prøvelse af det ham forelagte Oplysningsmateriale kommer til den Opfattelse, at Tilbud og Krav eller en af Delene ligger udenfor Rimelighed, og det vil bl. a. sige, at det ligger udenfor det, som en nøgtern Bedømmelse af det vedkommende Erhvervs Forhold sandsynliggør, at Erhvervet kan bære. Og saa meget mindre er der Grund til at nære Ængstelse ved det, der her er foreslaaet, som det jo er angivet, paa hvilken Maade Forligsinstitutionen under dens mæglende Arbejde er berettiget til at bruge disse Oplysninger, at de nemlig kun maa forelægges Parterne i det Omfang, som Hensynet til Mæglingens Fremme gør strengt nødvendigt, og dertil er saa føjet den ubetingede, den absolutte Tavshedspligt.

Nu sagde det ærede Medlem Hr. Fraenkel, og jeg tror ogsaa, det ærede Medlem Hr. Bouet nævnte det, at der mangler Straffebestemmelser. Ja, derom kan man jo forhandle. Men her, hvor der er Tale om Statens Forhold overfor kollektive Forsamlinger, er det ikke ganske let at fastsætte Straffebestemmelser. Det kan i givet Tilfælde blive meget vanskeligt at eksekvere dem. Den offentlige Meningsbedømmelse af en Optræden mod Lovens Bestemmelser vil antagelig ogsaa være tilstrækkelig Straf. Ud fra den Opfattelse har jeg ingen Straffebestemmelser sat ind,

men det er naturligvis et Spørgsmaal, som ogsaa kan blive Genstand for Forhandling indenfor Udvalget.

Det ærede Medlem Hr. Bouet berørte i sin Tale ogsaa Funktionærstandens Forhold, dens Stilling til Interessekonflikter, som jo ogsaa hyppigt berører Funktionærerne, og jeg erkender gerne, at her er man inde paa et Problem, som er rejst fra Funktionærernes Side gentagne Gange i de senere Aar, og som ogsaa er kommet frem i Form af Forslag og Udtalelser i Kommissionens Betænkning, Spørgsmaal derfor, som bør overvejes. Men jeg tror dog ikke, at det er Spørgsmaal, som bør optages til Løsning i denne Omgang, i Forbindelse med Rigsdagens Behandling af dette Lovforslag. Jeg er ikke sikker paa, at det er et Spørgsmaal, som er moment til endelig Afgørelse, og skulde vi naa frem til noget saadant i Forbindelse med Forhandlingerne om dette Forslag, vilde det jo kræve en Tid, som jeg ikke finder staar til Rigsdagens Raadighed, idet jeg vilde anse det for meget værdifuldt, om vi kunde faa dette Lovforslag færdigbehandlet inden 1. Februar, hvad jeg jo allerede ved Lovforslagets Fremsættelse gjorde opmærksom paa.

Det ærede Medlem Hr. Fraenkel omtalte nogle interessante Overvejelser, som det ærede Medlem havde anstillet, og som jeg forstod saaledes, at han ønskede tilvejebragt en Institution til Modtagelse og Bearbejdelse af afgivne Oplysninger. Om det nu vil betyde andet end en Komplisering af hele Mægling sinstitutionen og en yderligere Vanskeliggørelse af dens Arbejde, derom tør jeg ikke udtale mig. Det er et Spørgsmaal, som antagelig ogsaa vil fremkomme under den fortsatte Forhandling om Forslaget, eventuelt i et Udvalg. Men ogsaa her vil jeg meget advare imod, at man fortaber sig i en nærmere Undersøgelse af dette Spørgsmaal. Det er jo ikke Hensigten at kulegrave, om jeg saa maa sige, Forligsinstitutionen, vende op og ned paa den; men samtidig med, at man erkender Betydningen af den Gerning, Forligsmanden har udført siden 1910, synes jeg ogsaa, at man, som Tiderne ligger, meget vel kunde betro Institutionen i dens nutidige Form at udføre den udvidede Gerning, som man i Henhold til dette Lovforslag har i Sinde at paalægge den.

Ja, hermed har jeg omtalt de forskellige Spørgsmaal, som var fremme i Forbindelse med selve Lovforslaget, og jeg skal sluttelig kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. P.